

"Hem böyle aklıma sığışmayan şeylerle uğraşmayacağım." izah eder misiniz? Aklını ölçü alarak yanlış yola sapanlara Hak ve hakikati göstermenin yolu nedir? Bu noktada peygamberlik müessesesinin yerini ve önemini anlatır mısınız?

Bu kâinat kitabının yazılmasındaki esas maksat, onu yapan ve yaratan Zât'ın tanınmasıdır. Peygamberler bu kitabın doğru okunması için gönderilmişlerdir. Eğer o muallimler gönderilmese bu kitap anlaşılmayacak, doğru okunmayacaktır. Nitekim, kâinatı yanlış okuyanlar, kendilerini "putlara, zamana, maddeye, evrime,..." vermek sûretiyle doğru yoldan sapmışlardır.

Resuller ve Nebiler, insanlara Cenâb-ı Hakk'ın emir ve yasaklarını bildirmek, onlara hakkı ve hakikati anlatmak üzere gönderilmiş mümtaz şahsiyetler ve ilahî elçilerdir.

Bediüzzaman Hazretleri Lem'âlar adlı eserinde nübüvvetin ehemmiyetini şöyle ifade etmektedir:

"Bil ki: Nev'-i beşerde nübüvvet, beşerdeki hayır ve kemalâtın fezlekesi ve esasıdır. Din-i Hak, saadetin fihristesidir. İman, bir hüsn-ü münezzehe ve mücerredir. Madem şu âlemde parlak bir hüsn, geniş ve yüksek bir feyiz, zahir bir hak, faik bir kemal görünüyor. Bilbedahe hak ve hakikat, nübüvvet içindedir ve Nebiler elindedir."

Aynı şekilde insanları irşad eden, hidayetlerine vesile olan, onları her türlü sapık yollardan muhafaza edip istikamet dairesinde hayat sürmelerini temin eden mürşitler, mücedditler ve âlimler de Resul-i Ekrem Efendimizin (asm.) birer varisleridir. Dünyevî işlerin yürütülmesi için her konuda farklı bilim adamlarına ihtiyaç olduğu gibi, istikamet dairesinde yaşamak ve manen terakki etmek için de Resûl-i Ekrem Efendimizin (asm.) varisleri olan âlimlere ve manevî tabiplere o derece ihtiyaç vardır.

Nübüvvetin gayesi kalplerin iman nuru ile münevver olması ve ibadetle tekâmül etmesidir. Semavî kitapların kâinattan ve ondaki hâdisattan bahsetmeleri Allah'ın varlığını ve birliğini ispat, İlâhî sıfatların ve esmânın tecellilerine dikkatleri çekmek içindir. Çoğu zaman fen ilimleri mânâsında kullanılan felsefede ise esas olan insanın bu varlık âlemini yakinen tanıyıp ondan âzamî derecede istifade ederek bu dünya hayatını daha rahat olarak geçirmesidir.

Kâinatın ve insanın yaratılış gayesini, insanın Rabbine karşı vazifelerini, hayatın ve ölümün hakikatini ve daha böyle nice hikmetleri bilmenin iki yolu vardır. Birisi bunları insanın ve kâinatın yaratıcısının kelimelerinden öğrenmek, diğeri ise sadece

kendi aklını esas alarak tahminlerde bulunmak.

Vahiyden mahrum bir akıl, madde âleminin yapısı ve vazifeleri hakkında bir şeyler söyleyebilir, ama *“Bu âlem niçin yaratılmıştır, bu kâinatın sahibi kimdir, isimleri, sıfatları nelerdir, insan Rabbine karşı şükür vazifesini nasıl yerine getirecektir, bu dünyadan sonra hangi âleme gidilecektir?”* gibi hakikatleri akıl tek başına bilemez. Bunlar ancak Kur’ân güneşinden istifade ile bilinebilir.

İnsan; *“Necisin? Nereden geliyorsun? Nereye gidiyorsun?”* suallerine cevap bulmadan rahat yaşayabilir mi?

Resul-i Ekrem Efendimiz (sav.) risaleti ile cihanı kaplayan kesif bulutları izale etti ve bütün âlemi ışıklandırdı. Beşeriyet, cehalet zincirlerinden, putperestlikten, dalâletten, akıl ve hikmete mutabık düşmeyen her türlü hurafelerden kurtardı.

Kur’ân-ı Kerim, Müslümanların hem şahsî ve ailevî hayatlarına hem de içtimaî hayatına esaslar getirmiş, Allah Resulü (asm) bunları ümmetine bütün tafsilatıyla anlatmış ve hayatıyla fiilen izhar etmiş, ders vermiştir. Bir Müslüman Allah’a nasıl inanacağından, namazını nasıl kılacağına, ticaret hayatında hangi esaslara uyacağına kadar her şeyi Peygamber Efendimizden öğrenmiştir.